

woi pahhemat, et pool ossa jägo teile ja pool ossa meile: nenda olli jo meie leppimine."

Waesed pettetud mehhed nutsid, temma petja kelm naeris. Inglid taewas nutsid ka, — agga kurratid põrgus irwitasiid.

Wallewandujate palk on ka wiimselt selle tulle legis, mis ei kustu, ja selle waewapinamise sees, mis ei lõppe! —

6.

üks muido tark mees iggauhhe tõ ja kunsti peäle — hakkas korraga wägga kangeste wina prufima. Kõul õppetaja maenit- ses tedda, kül naene lapsed pallusid tedda: — keif muido! Kurrat ei annud omma head saki ennam wälja!

Sai ammetist lahti, hakkas mõda maailma hulkama; läks wimaks rõõwlite sekka.

Kui üks suur pahhandus temmast sai üllestulnud, wandus temma kohto ees ühhe hirmsa wande, et: „kui se assi, mis ta peäle arwatakse, peaks tõssi ollema, siis tulgo temma keel suust wälja, et se ennam senna sisse ei mahhu!" —

Tedda anti kohtust lahti, selget tunnis- tust ei wõinud kegi temmale wastoseada, agga keif rahwas teadis, et süallune ta on, ja süalluseks ta jääb.

Läks omma endise ellokohha poolt ärra teise kohta ellama.

Hakkas seäl jälle, mis hirmsaste, wina joma. Läks kord wantriga kewwade aego ülle jõe liina pole: sai hädda pärrast weel se kord ülle jä.

Teisel päwal kange sulla, et agga rääs- tad tilkusid õ otsa.

Lähheb hommiko taggasi omma koio pole. Rahwas teine pool jögge hüüdwad: „Hul